

JÁRTÓ RÓZA

Csillagporból vacsora

A bögrét két kezéből letette,
Köténye zsebében pogácsa,
Incelkedve tömte s kedvesen
A padlás lépcsőfokán
Sorban ülő pulyákba.

Maszatos kis orcájukon
A redők csíkja remegett,
Ahogy a lépcsőn ülő hét gyerek
A sápadt arcú mama mókázásán
Boldogan nevetett.

Sötét volt már, ezer csillag ragyogott,
Megvilágítva a gyermekek haját,
Ahogy éhségtől csillogó szemmel
A mama mókázásán
Felhőtlenül mind kacagott.

Bádog bögre a kézben, a cukros,
Forró, ecetes tea is fogyott,
A mama öntögette, szépen sorban
A piros pöttyös kannából,
Amit magával hozott.

A vacsora ennyi volt, a mókázás maradt,
Megtört szemű anyám a pogácsát
Osztogatta, nem véteve el a sort,
Etetve a gyermekhadat, míg magának
A zsebében semmi se maradt...

Szárnyaló idő

Az egyik irodalmi oldalon lévő fórumtémára, hogy mennyi időnk van még, ez a gondolat jutott eszembe:

Hogy mennyi időm van még? Ki tudja?

Amit tudok, hogy ami idő van még, azt úgy akarom leélni, hogy az idő formálta koromnak megfelelően be tudjam fejezni az elkezdett dolgaimat. Ha erre mégsem lenne lehetőségem, akkor legyen mellettem valaki, gyerek, unoka, dédunoka, aki érdemesnek tartja majd befejezni azt, amit én fontosnak tartok. 2009-ben kezdtem el írni.

Ekkor jelent meg a *Bagoly őrs, vigyázz!* című kisregényem, amit életem nagy sikerének tartok. Nem azért, mert annyira nívós maga a könyv. A szerkesztéssel is gond van, hisz a kiadó a pénzem elvette rá ugyan, de nem szerkesztette meg azt, és a helyesírás is... na. De olyan dokumentum van evvel a könyvvel kapcsolatban a kezemben, amivel nem sok író dicsekedhet. Nikolett unokám, aki 2009 tavaszán 6. osztályos tanuló volt, hazajött avval, hogy beírást kapott a kedvenc tanárától.

A beírás úgy szólt, hogy: *Kedves Szülők, megrovom... Nikolett lányukat, mert történelemóra alatt a padba eldugott, Jártó Róza – Nikolett nagymamája – által írt Bagoly őrs, vigyázz! című könyvet olvasta.*

Ez a könyv a múlt, ami nem sok jó emléket adott nekem.

Én most is a jelenben élek. Nem gondolok arra, hogy mi volt, vagy arról, hogy mi lehetett volna, ha... Azon agyalok csupán, hogy a *mát* éljem meg úgy, hogy a jövőben is emelt fővel mehessek végig kisvárosomban gyerekeim, unokáim és dédunokáim közt.

És ha emellé még be-becsúszik egy-egy irodalmi díj, mint az Art Ezüst Diploma, és a Fonyódon élő Siess Zsuzsa művész által megfestett *Szent Rita* ikon, amit irodalmi különdíjként adományozott nekem a *Golgoták és kisedek* című munkáért, akkor azt alázattal és bónuszként elfogadom.

Hagyatékom címen megírt versemben mondom el:

*Én nem gyűjtöttem nagy vagyont,
mesés javakat. Derékalj a gyerek,
ki belőlem fakadt.*

*Gazdag vagyok, a leggazdagabb,
ha gyermekim mosolyában
meglátom magamat.*

Vágyakozás

Nem hallottad szavam,
Süket volt füled.
Pedig csak azt vágytam,
Hogy megnyisd a szíved.

Pénzgyűjtők tavaszi rajzása

(korrajz)

Megjött a tavasz. Végérvényesen és visszavonhatatlanul. Ez nemcsak a kiskertek zöldbe borulásából látszik és az ibolyamező megjelenéséből, hanem abból is, hogy kis, kertvárosi közösségünkben megjelentek a gyűjtögetők. Ki párban, ki szólóban, ki csoportosan, de lassan ellepik kis közösségünket.

A minap épp a nárciszaimat kapálgattam, amikor egy a kerítésnél álló, rendezett ruházatú hölgy szólított meg. Első ránézésre valami hivatalos embernek néztem, mivel egy mappa volt a kezében.

– Hölgyem, csak egy pillanatra. Ide jönne? XY vagyok, és egy beteg kisfiúnak gyűjtök. Ne gondolja, hogy nem hivatalos. Itt van az igazolványom, az engedély a rendőrségtől és a hivataltól is – villantotta az iratokat.

Nekem nem nagyon akaródzott ugyan a nárciszaimat otthagyni, de a kíváncsiság végül is a kerítéshez hajtott. Első, amit láttam, egy excel-táblázatos papír volt, ami kézzel tele volt írva számokkal, nevekkel és címekkel, néhol mobilszámot is láttam, így a kerítés másik oldalán. Zömében ötezres, valamivel kevesebb tízezres és pár háromezres összeg volt írva azonos kézírással. A hölgy még előadta, hogy egy ágyba beemelő szerkentyűre gyűjtenek egy beteg kisfiúnak, akit az egyedülálló anyukája nevel, igen szegény, és a kis család már nem bírja ezt a megpróbáltatást.

– Igazából csak százharmincezer forintba kerül ez a szerkentyű, de ennek az anyának ez is nagyon sok pénz.

Elővett a hölgy egy hivatalosnak látszó papírt, amin több helyen is vörös színű kereszt volt látható.

– Mint látja, még a Vöröskereszt is támogatja a gyűjtésünk – győzködött kedves határozottsággal.

– Meg szabad nézmem a támogatókat? – nyújtottam a kezem a lista után.

Minden gond nélkül a kezembe adta a kerítésen keresztül. Gyorsan megszámloltam a sort. Az első oldalon huszonöt sor volt, és mint láttam, már több oldal tele volt írva.

Pénzügyesként mentem nyugdíjba, így nem volt gond egy gyors számítást végezmem. Nem lapozgattam, csak a legfelső lapot összegeztem, igaz, nagyvonalúan. Tíz tízezrest, tíz ötezrest és öt háromezrest vettem figyelembe. Ez testvérek között is százhatvanötezer forint, csak az első oldal szerint, és még hol van a másik két oldal, ugyanennyi és ilyen eloszlású számok összeadása.

Örömmel tájékoztattam a hölgyet, hogy bőségesen megvan már a százharmincezer forintos ágybeemelő ára. Sőt!

A nő rám nézett, hóna alá csapta a dossziét, és feltűnő gyorsasággal továbbállt.